PENSEO

N-ro 272

jun. / 2014

Monata Beletra Revueto en Esperanto

Honorita de Premio Grabowski,1994

Fondita en 1990; Enretigita en 1997 la 25-a jaro http://www.elerno.cn/penseo/penlisto.htm

Anteo (Ĉinujo)

metempsikozo

ĉio estas teda;
ni kreu neniecon por adori.
neniu vidas nenion;
por la mortinta koro, tiu iĝos freŝa ĉio.

gardisto sonĝanta

havante tro da kugloj, kontraŭ la ĉielon mi pafadas
por saluti tagojn karmemorajn.
iama virga tero estis jam plugita de migrinto.
antaŭ graseta la ĝardeno mi ja estas gardisto sonĝanta.

progreso

antaŭe ni naĝis en jako.
tridekjara mi ankoraŭ prenis geamoron por ludo de fiŝoj.

nun oni povas kuŝi en la seĝoj nudaj en ĝardeno
kaj la ĉielon fiki imagante nuboflokojn koral-piĉoj.

Klono

eltirinte blankan haron el sub la etkapo,
mi enterigis tiun ĉe la rojo ovotrempa.
kuŝante inter tomboj sur la nuba drapo,
mi atendas ke elkresku tie mi printempa.

Nazaré Laroca (Brazilo)

Ŝanĝoj

Dum kelkaj horoj
etan apartamenton
ni malmuntas.

Ni ĉion enpakas:
revojn, dolorojn
kaj momentojn
el rido kaj ĉagreno.

Ŝanĝoj estas
la fadenoj
de l' teksaĵo
de l' vivo.

Sed, survoje al steloj,
jen nia defio:
malnodi
la blindajn kelojn

en ni mem.

San-Paŭlo, 16/03/2014.

Volonte ĉe l’ metropol’
esti gvidata mi permesas
de San-Paŭlo, kies
devizo kun fier’ ekkrias:
"Mi ne kondukatas,
kondukas mi.”

Urbego de mil unu
multaj vizaĝoj,
ke nin eĉ ne mirigas
la kvieteco de ĉi strato,
kie vivas arboj
kaj afablaj homoj.

Do mi tuj ekamikiĝas,
per diskrete amikeco,
kun Suno, la hundeto.

Mielkolora hararo,
mildnaiva rigardo,
kaj leksaluto
antaŭ ol ekdormi
tiel neatendite,
sen peti permeson.

Kaj li sonĝas pri ombr’ nun
En korto, inter bananujoj,
de ia domet’ ĉe montar’
de l' ŝtato Minas-Ĵerajs'.

Juiz de Fora, 17/03/2014.

Mori (Usono)

Poeto

Iu demandis min ;
Ĉu vi estas poeto?
Mi respondis , ne, tute ne,
mi nur estas idioto
kiu laŭte pensas!

Ŝafoj

kokinoj forkuras de vulpoj
ŝafoj forkuras de lupoj
kaj mi forkuras de ŝafoj
ŝafoj, ŝafoj, ŝafoj
ŝafoj forpelis min el mia hejmo
ŝafoj ruinigis mian vivon
ŝafoj, ŝafoj ŝafoj
ŝafoj silentaj
ŝafoj indiferentaj
ŝafoj lakeaj
ŝafoj sklavemaj
ŝafoj egoistaj
ŝafoj fanatikaj
ŝafoj senpensaj
ŝafoj senkarakteraj
ŝafoj senprincipaj
ŝafoj senmoralaj
ŝafoj senkoraj
ŝafoj timemaj
ŝafoj idiotaj
ŝafoj patriotaj
kiuj surtronigas tiranon
kaj subpremas civitanojn,...
ŝafoj, ŝafoj ŝafoj
mi forkuras de ŝafoj ...

Petro Palivoda (Ukrainio)

Feliĉo

Estas malvarme,
varme
varmege
kaj ree malvarme.
Mi serĉas feliĉon.
Mi malvarmumis.

***

kiel ekscius mi
ke tago estas tago
se mi nokton ne konus
kiel ekscius mi
ke rido estas rido
se mi ne sopiradus

tagiĝas
kaj mi ridetas

***

vi estas ploro
se mi ploras
vi estas rido
se mi ridas
vi estas morto
se mi mortas
vi estas vivo
se mi vivas

vi estas ploro
vi estas rido
vi estas morto
vi estas vivo

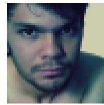
mi ploras
mi ridas
mi mortas
mi vivas

***

nuboj kovradas
stelojn
neĝo kovradas
florojn
nenien mi iros
hodiaŭ

Paŭlo Silas (Brazilo)

AMA VARMO

Ĉiuj naskiĝas por am'
Kaj por esti kune ĝis odoras la balzam'.
Frue aŭ iam kor' vibros.
Vi komprenos kiam la bezono vin travipos.
Se dekomence vi neas,
Poste, tute certe, la certeco ekpaneas.
Iuj kapablas neadi
Dum interne flam' neestingebla sentas ardi.
Viv' enhavriĉa vin havos,
Se vi mole cedos al am', kiu ĉiam pravos.
Jes! Vin ĉirkaŭos la viv'.
Nur ne plendu pri mank' de racia vivsignif'.
Am' ne racie funkcias:
Subjektive floras, florsimile plu gracias.

Timo, singardo kaj zorgoj.
Vort' aluda, flirto parolema, amprovokoj.
Pensi, mediti kaj pesi.
Kaj reveni, revi, rekunigi, sin forgesi.
Lasi, ne zorgi, ignori.
Apudesti, stari kaj atenti, rememori.
Ordo, reguloj, normalo.
Ĉiutagaj devoj, sindevigoj, tempoŝparo.
Vidi distancon, rezigni.
Ĉu grandpaŝe kuri trans kaj limojn ne plu signi?
Multon promesi, plenumi.
Kion? Kion volas vi? Ĉu volas nur seksumi?
Do, man-etendo instiga.

Etpermesi supreniran kison plej amikan.
Iĝi unuo per karno.
Per naturo lasi elmontriĝi ama varmo.

Vitoresperanto (Brazilo)

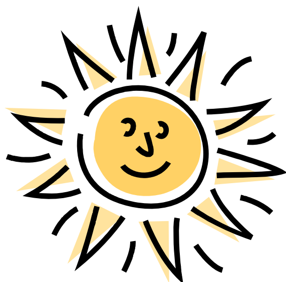
La sun-renaskiĝo

(kantteksto)

En ridad' estu tiel la vivo mia
Pro plorad' junulec' estis iluzia

Post la ŝtormo-ir'
Jen Sun-renaskiĝ',
Post ĉi resopir'
Estos iu por am-renoviĝ'.

En ridad' estu tiel la vivo mia,
Pro plorad' junulec' estis iluzia.

Fher González

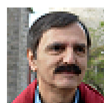
Vivi sen aero

Jen la esperanta traduko de la kanto "Vivir sin aire" de la grupo Maná.

Kiel mi volus ja vivi sen aero...
Kiel mi volus ja vivi eĉ sen akvo...
Mi ŝatus vere ja vin adori malpli.
Kiel mi volus ne plu bezoni vin.
Sed mi ne povas, mi senkonsolas,
mi sufokiĝas nun sen vi.
Kiel mi volus ja vivi sen aero.
Kiel mi volus l' afliktojn peli for.
Kiel mi volus ja vivi eĉ sen akvo.
Mi ŝatus vere min senti via kor'.
Kiel do povus sen akvo naĝi fiŝo?
Kiel do povus sen aloj ekflugi birdo?
Kiel do povus sen tero kreski floro?
Kiel mi volus ne plu bezoni vin. Ho ne!
Sed mi ne povas, mi senkonsolas,
mi sufokiĝas nun sen vi.
Kiel mi volus ja vivi sen aero.
Kiel mi volus l' afliktojn peli for.
Kiel mi volus ja vivi eĉ sen akvo.
Mi ŝatus vere min senti via kor'.

Kiel mi volus vin meti en forgeson.
Kiel mi volus vin gardi en skatol'.
Kiel mi volus forviŝi vin el menso.
Mi ŝatus vere ĉi kanton ĵeti for.

Tradukis

Svena Dun (Hispanio)

Ewa Lipska （1945-）

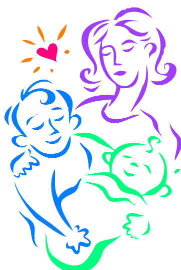

INFANDOMO

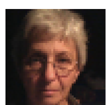
Tridek paroj da feltaj pantofletoj
kun tulip-floro brodita en mezo
Tridek supervestoj makulitaj per suko
el nigra ribo. Tridek katoj senmovaj
broditaj per plata kudrero.
Tridek paroj da etmanoj etenditaj
nur por preni kuleron por manĝi la supon.
Tridek paroj da okuloj dum sonĝ' malfermataj
por ekvidi la gepatrojn sur bombon-montetoj.

Se mia panjo volus,
povus esti reĝino.
Sed ŝi devis morti
ĉar paĉjo ŝanĝiĝis en lupon.
Mia panjo estis maldika,
pro tio ne povis min ami.
Sed kiam ŝi estos iom pli dika,
tiam aĉetos min por ĉiam.
Mia panjo estas belega, Mia paĉjo estas forta.
Mia panjo estas riĉa. Ŝi povus aĉeti
Nordan Amerikon kaj oron. Kaj la paĉjo
kapablas pafi el vera karabeno.

Tridek paroj da piedetoj
staras antaŭ fermita trako
kaj atendas la alvenon
de la hejmo.

Esperantigis

Helena Tylipska (Italujo)

Marco Masini (1964-)

Kion vi pensas

(kantteksto)

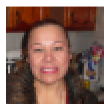
Sola enfermita en ĉambro
iranta la animo tien kaj reen
vi jam perdis la esperon
kaj ni ne parolas plu
kaj vin hontigas elŝovi,
vian venenon ankaŭ kun mi
kaj ĉiutage vi mortas
kaj tiam mi mortas kiel vi.
Kiom bravulaĉo timigante
atakas vin kaj la malfortikeco
vivas ĝin kiel fiaskon,
kiu protektos vin?
La pasintaj tagoj kaj ŝancoj
revoj perditaj survoje
vian taglibron seniluziiĝojn
abismoj de melankolio.
Via malĝojo estas senvoĉa
erara same kiel la mia
vi ĉirkaŭfermiĝas kiel juglando
per la timo antaŭ viaj enmensaj
malplenoj...

Kion vi pensas sen mi ?
Kion vi opinias, kio estas ?
Mi dezirus ke vi traktus min malbone
ke vi ĵetos vin sur mi
per furio de bestoj
por forigi vin de vi mem
kaj ne vidi ke vi cedas
vi volas ĵeti vin for(malproksimiĝi vin)
kaj ĉi mallumo ne deturniĝadis
kaj vi senvoĉas animo mia !
Sola kun via vundo
sur kiom da libroj vi serĉos
por ludi la ludon de la vivo
kiu oni neniam lernos.
ĉar vi ne aŭskultas mian voĉon
via doloro estas same kiel la mia
mi ŝatus rompi tiun juglandon
kaj liberigi vin de viaj inmensaj
malplenoj...
kion vi pensas sen mi ?
kion vi opinias, kio estas tio?
kion vi pensas sen mi ?
kion vi opinias, kio estas tio ?

ankaŭ mi dezirus scii,
pri kion vi pensas, pri kio, amo mia...

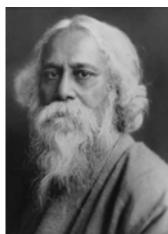
Esperantigis

Leieladonna (Meksikio)

Rabindranath TAGORE (1864-1941)

KANTO DE L'MALVENKO

Min ordonis Mastro, dum rande de l'vojo sidas mi, kanti kanton de l'Malvenko, ĉar la fianĉinon estas tiu ĉi, kiun Li kaŝe amindumas.

Nigran vualon surmetis ŝi por l'vizaĝon kaŝi je l'popolamas', sed juvel' sur la brust' en nokto briladas.

De l'tago ŝi forlasitas, sed nokto de Dio ŝin atendas, kun ĝiaj lumigitaj lampoj kaj rosoperlumitaj floroj.

Silentas ŝi, kaj malsuprenokulas ; domon sian ŝi forlasis malantaŭ sin, kaj el tiu domo eliĝis sur vento veo.

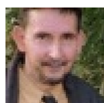
Sed ĉiuj steloj kantas kanton de amo eterna al tiu milda vizaĝ' je honto kaj sufer' plena.

Malfermitas la pordo al la soleca ĉambro ; sonoris la alvoko, kaj koro de l'nokto tremegis per soleno, pro l'venonta aflikto.

** Li estis viŝnuisma hinduo, sed tiu ĉi poemo aromas je kristecaj valoroj.*

el : Fruktokorbo poemo n° 85

esperantigis

R. Platteau (Francujo)

Shefqete GOSALCI

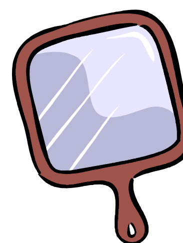
La spegulo

La nova jarcento malhela
Gardas sur la kastelo
La arbidon el la jaro 1878
Kreitaĵojn kaŝe grasiĝintajn
Sub la dua radiko de la formulo 1244

Formanĝas ili la cerboparton
Restinta en Prizren kaj Prishtina
Tirana pliriĉigas la menuon
— de mallaŭdoj al si mem
Mitrovica ŝirita melodio
Ĉamerio tiu larmero
Sicilio falinta lulilpiedo

La diabloj eligis disde la mamo la bebojn
Rompis ili la Arbroran spegulon
Kvazaŭ ŝirita koloro de la ĉielarko
Ŝkupi kun Migjena tuso
— mordas ĝiskarne la ungojn

Kaj Zara ludas per malnova gitaro
Skribas poeziojn por si mem
— kaj pri la truita boato

Tivari skuas la mantelon
— pro la nebuloj ŝimita
Printempo tranĉita Junion
Kaj Vieno grizhara operacias
— malnovan mapon

Poste kaŝe sin vidas sur la spegulo
Post la plasta vizaĝa operacio

Mankas la trafiklumo por la pacienco

Balkanio korpremas sian anĝelon
La svelita mensogaĵo lulas
— la osthaŭtan negacion
Atentu — ne subskribu la sorton
Per maniloj

La vundomordo

Mi petis Kosovo multfoje
Por ke mi kisu vian ardigitan vangon
Por ke mi viŝu almenaŭ larmeron

Mi sonĝis vin kun ornamaĵoj
Novedzinon en Ĉamerio
Demandis mi viajn manojn, la maldekstran vi donis
Ĉar la dekstran kaj la fingron vi scias kie ja estas

Kaj la ĉielarkajn okulojn en la sonĝoj vi vidas
Mi volis kisi vin Patrio, sed vi ne lasis
Sed tempon ne tiam, nek hodiaŭ vi havis
Surmeti la kapon en vian bruston mi deziris
Ne, respondis vi — ardiĝas

Kiun parton de via NE mi ne komprenas
En la silenta areno nur mi
Kaj vi Kosovo
Ne interkisitaj plurestas

Inter ni la flago kaj vundon
Mi volas kisi vian brilan frunton
Ĉe la luno mi embuskas
Naski por vi knabon mi volas
Sed same vi respondas

La jarojn vi dekorigis per atendo
Kaj versvico kun vi
Mi ne konsentas Kosovo, ne plu estas la jaro 81

Mi Solomonon ne obeos
Rozafo, ruĝiĝinta fendlipo mi fariĝos
Mia mordigita amo kaj vundo
Mia lulilo, plenbuŝo kaj fingroringo trempita en suno

Pasu Kosovo sur min
Malsekigu la lipojn sur akvumitan muron mian

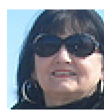
Esperantigis

Bardhyl Selimi (Albanio)

Ĉineske

Jadranka Miric (Serbio)

Amikeco

— laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Mi tostu
al amikeco!
Fortiĝas ĝi pli kaj pli.
Je via bonintenco
kaj sincereco!

Retado
en virtuala
amika rondo bela,
kiel lulil' fabela.
En mond' kruela.

Interret'.
Mi ĵetas min kore.
Retumado intensa.
Laboru ni brilore
venku aŭrore!

Sincere,
kredo inter ni
iĝas amikeco ĉi

tre senbarila por ni .
Vivu harmoni'!

Memoru,
amikecon ni
ĉerpis el ĉiutagaĵ'
kaj el retmesaĝo ĉi
"kunlaboru ni!"

Malbona sorto

— laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Jen, kokin'
bela grandkresta
klukanta en sia kort'.
La kuŝejo birdnesta
sen kok' foresta.

Hieno
pigra, malsata
ekvidis la kokinon
elfore. Mi malsata
ĝi jam kovata.

Deserto—
bonegaj ovoj.
Kokidaĵon por ventro
plena. Kun miaj povoj
al bonaj trovoj!

Hieno
ridis ĝojplena.
Dume tra herbej' siblis
la serpento venena
kun plan' serena.

Subita
tondro fulmoporta
krakadis surĉiele.
Fuĝis la bestokorta.
Jen, hien' morta.

Sovaĝa kaj hejma azeno

—laŭ ĉinesko Sopir-al-sudo*

Perdiĝis
foje azeno.
Vagadis ĝi tre longe
antaŭ ĝia alveno
sur ĉi bieno.

Ho, azen'.
Similas al mi .
Tamen ĝi vivas riĉe .
Kia vileco al ĝi
sed trograseco!

Libero
feliĉo via!
Sovaĝejo allogas.
Ĉe vi zorgo nenia
nur, bleko ia.

Miskompren'.
Kial plend' ĝia?
Mankas pli da dankemo?
Kial malĝojo tia
en rigard' ĝia?

Nova tag'.
Azen' ŝarĝita .
Per bastono pelata,
sub ŝarĝo kurbiĝita.
Forte batita.!

Moral instruo: ne ekzistas feliĉo konstruita sur turmentado kaj humiligado !

**Sopir-al-sudo (ĉine: Yijiangnan): ĉina fiksforma poemo el kvin versoj de 35,77,5 silaboj laŭ rimaranĝo xa,xa,a (x=senrima).*

Vejdo (Ĉinujo)

Vagabonda hundo

—laŭ ĉinesko Huanxisha*

1.

sencele vagadas hund'
ĉu pro zorga malabund'
aŭ mastra batada rund'

mizere ĝi surstrate
evitas homojn kun grunt'
pro videbla krura vund'

2.

kie 'stas ĝia azil'
por ĝia viva facil'
kaj sane farta trankvil'

abomeninda mastro
ĉu li kun kora malbril'
pentas pri virta steril'

2014-01-21

**Huanxisha (Silk-lava rojo): ĉina fiksforma poemo el du strofoj kun po tri versoj de sep silaboj laŭ rimaranĝo aaa / xaa (x=senrima)*

Catherine B. Krause (Usono)

La servanto

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*
ni
sub la supra energi'
ne scias
pri ekvilibri':

reĝ'
travivinta de la neĝ'
ne nepre
sidados en seĝ'

dum
stultulo kun oportun'
subite
mergiĝos el lum'

por
tranĉi kapon el la flor'
kreskinta
en komenca hor'.

Lily (Ĉinujo)

Embarasaĵo en avio

—laŭ ĉinesko Dekses-Silabo*
En
avi' kun brila seren'
mi kaj li
babilis sen ĝen'.

Du
novkonatoj jam en ĝu'
flirtadis
sen fluga enu'

Li
fole atakis min pli
permane
kun tikla mani'.

Eĉ
li palpis tra l' jupo-breĉ'
jam pubon

mian kun spir-streĉ'.

Jes
ankaŭ mi kun interes'
tordiĝis
sub lia agres'.

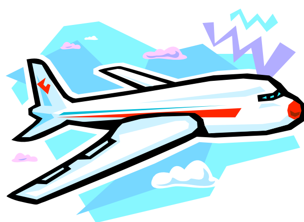
Sur
lian sinon kun murmur'
li lokis
min por aventur'.

Jam
mi brulis ja per seks-flam'
en korpo
pro portempa am'.

Mi
sentis kac-duron de li
jam pretan
por tuja funkci'.

Per
mano li kun maltener'
senigis
min je mov-liber'.

Je
ektir' mia kalsonet'
defalis
sen ajna pane'.

Sen
bru' li enŝovis sen pen'
la kacon
en min por festen'.

Nur
kac-kirliĝoj de plezur'
kondukis
al ŝprucad' de ĉur'.

Ne
ĝemkriet' ĉe apoge'
aŭdiĝis
ĉar, absurde, ve!

Dekses-Silabo (ĉine: Shiliuziling): ĉina fiksforma poemo el kvar versoj de 1, 7, 35 silaboj, laŭ rimaranĝo a,a,xa (x=senrima)

Anna Maŝarova (Rusio)

En bazaro

Viktoria staris ĉe vendotablo, care rektiginte dorson, alte levinte kapon, kaj senvoĉe persvadis aĉetantojn ne aliri al sia vendotablo. Ĉizitaj kuiraj tabuloj kaj alia ligna kuirilaro, kiun ŝia edzo faris, ĉiam havis aĉetemon, sed hodiaŭ ŝi ne bezonis aĉetantojn. Majesta staturo de Viktoria estis nevola – malgraŭ malvarmo ŝi staris senmove, timante eĉ moveti sin. Ĉiu movo ekscitis doloron.

Doloro pulsis en tempioj, gratis gorĝon, turnis artikojn. Eĉ malgranda turno de kapo ekscitis naŭzon, tial Viktoria parolis kvazaŭ trofiere, mallonge kaj nur nemulte fiksante rigardon, fortimigante aĉetantojn pro nevola tromemfido.

Viktoria matene ne venis al hejmo por ŝanĝi sian veston, kaj nun dum frosto insultis sin per malbonaj vortoj – punta, kun granda dekoltaĵo, robo estis ĝustaloka hieraŭ en loĝejo de gastigantoj, sed hodiaŭ la robo absolute ne varmigis. Ŝajnis, ke ne helpas vatitaj pantalonoj, dika trikita bluzo sub pelto. Al vespero frostego venis, piedoj perdis senseblecon, ne helpis eĉ ĉifita ŝovita en feltbotojn ĵurnalo, en nazo pikis glaciiĝintaj haretoj, frosto pinĉis vangojn, okulharoj kungluiĝis pro malvarmo, larmoj fluis seninterrompe tuj hardiĝante kiel malbonaj brilaj kristaloj. Ŝi volis pli baldaŭ fini laboron, trinki varmegan teon kaj fali en bankuvo.

Viktoria antaŭĝuis, kiel ŝi malfermos kranon kun varmega akvo, aldonos aroman salon, elverŝos duonon da flakono de multekosta ŝaŭmo, aldonos aliajn interesajn aĵojn. Ŝi jam aŭdis kareseman flustron de krevantaj sapaj vezikoj, sentis nemulte maldolĉetan absintan aromon, antaŭĝuis, kiel etendos lacajn gambojn, fleksos malantaŭen kapon, kaj varmega akvo komencos karesi ŝian frostitan korpon. Kaj ŝi estos senpense kuŝanta en bankuvo aŭskultante ian facilan muzikon kaj varmigos sin, varmigos sin, varmigos sin…

Hieraŭa amikvespero estis bonega, estis gaje kaj laŭte, oni festis preskaŭ ĝis mateno, kaj nun tiu gajeco influis per frapado la tempiojn, per naŭzo kaj doloro la tutan korpon. Certe oni drinkis multan alkoholaĵon, sed Viktoria neniam suferis pro postebrieco. Ŝi supozis, ke kialo de sia nuna farto estis malbona alkoholaĵo. Plej probable gastigantino aĉetis ne kvalitan vodkon, kaj nun ŝi, Viktoria, devas suferi pro aliula avareco.

– Viktoria! Kial vi estas tia? – najbarino demandis demaldekstre mirita pro neordinara silento de la amikino. – Ĉu vi malsaniĝis?

– Jes, kapo tre doloras! Hieraŭ ĉe amikino Nina mi verŝajne venenis sin.

Maljunulino, kiu kontraŭe vendis ikonojn kaj kandelojn, rikaneme diris:

– Oni devas pli malmulte drinki, jen kaj oni ne venenos sin. Sed oni mem drinkas ĝis malapero de pulso kaj poste serĉas kulpulojn.

Viktoria silente ekrigardis la maljunulinon, senvorte sendante ŝin al ĉiuj diabloj, kvankam parte konfesante ŝian pravecon, sed nenion parolis. Tamen najbarino dedekstre pensis, ke la riproĉo konsideris ŝin – ŝi efektive ŝatis drinki – kaj la najbarino komencis krii al la maljunulino pli multe ardante:

– Ho, tio estas ne via afero! Ni drinkas je nia mono sed ne je la aliula! Kiam oni povas drinki se ne en libertago? – ŝi nemulte reakiris spiron kaj ekvidinte interesiĝintajn rigardojn de vendistinoj daŭrigis dancante pro malvarmego kaj ekscitiĝo. – Dum ni estas junaj, ni volas ĝoji pro vivo! Ĉu tiel, knabinoj?

Viktoria pensis, ke ĝuste hieraŭ oni drinkis je aliula mono, sed tio estis ne grava. Ŝajnis, ke tuta bazaro pasie komencis disputon. Oni kriis kaj dedekstre kaj demaldedekstre, kaj eĉ el aliaj vicoj aŭdiĝis krioj, kiuj pruvis, ke gajeco en Rusio estas drinkado[1].

Frostiĝintaj vendistinoj ekĝojis pro neatendita amuzo kaj komencis arde disputi. Ŝajnis, ke disputo varmigas ne nur animon sed ankaŭ frostiĝintajn korpojn.

Sed nur mem la kulpulino de disputo deiris al flanko por fumi petinte najbarinon observi varon. Nun ŝi staris en flanko de ĝenerala voĉbruo tute eksiginte konscion, rigardante ien super kapoj, kun aspekto de romantika enpensiĝemo. Krioj kaj disputoj eĥis per frapado en kapo, ŝi volis tutan senbruon, trankvilecon kaj varmon.

Al ŝi viro aliris kaj demandis ion. Viktoria profundiĝinta en sia sentado ne fiksaŭskultis tion, kion parolis la aĉetanto, kaj kutime diris:

– Bone!

La viro pli proksime moviĝis kaj komencis murmuri ion mallaŭte kaj insiste. Voĉo estis velura, afabla, ĝi vualis, varmigis kaj dormigis.

Viktoria de tempo al tempo jesis ne fiksaŭskultante vortojn. Fine orelo kaptis konatan frazon, kiun diris la aĉetanto:

– Ĉu ni interkonsentos?

Kaj ŝi kutime respondis:

– Bone, mi nemulte cedos, mi ne povas ne cedi al tiu afabla viro!

La aĉetanto ĝoje tuŝis ŝian manon kaj demandis rigardante ŝiajn okulojn:

– Mi proponas veni al mia aŭto. Jen ĝi staras, – li montris per mano aŭton kun

[1] *“Gajeco en rusio estas drinkado”* – estas citaĵo el fama antikva rusa kroniko.

malhelaj vitroj.

Viktoria imagis, kiel mallaŭte kaj komforte estas en ejo de aŭto, kiel varma ledo karese ĉirkaŭprenas malvarmigitajn dorson kaj pugon, kiel gamboj varmiĝos kaj ripozos, kiuj jam perdis senseblecon, kiel povra kapo oportune lokiĝos sur mola dorso de apogseĝo. Tiu penso estis tiel dolĉa, ke Viktoria eĉ ne respondis, sed simple turniĝis kaj iris al tia proksima kaj dezirata celo. La viro komence konfuziĝis sed poste rekonsciiĝis kaj hasteme kurante rekten malfermis antaŭ la virino pordeton.

Ilustraĵo de Tatjana Ĥomjakova

Viktoria singarde enigis sian korpon en ejon de aŭto kaj kun mallaŭta ĝemo etendis gambojn duonferminte okulojn pro ĝuo. La aĉetanto ĉirkaŭiris aŭton kaj sidiĝis sur ŝoforan sidlokon ŝaltinte varmigilojn. Poste li turnis sin al la pasaĝerino kaj ree komencis persvadi ŝin.

Viktoria penis koncentriĝi kaj eĉ malfermis okulojn, sed senco de diritaj vortoj perdiĝis, ŝi nur komprenis, ke la viro persvadas ŝin pri io. Iĝis tiel varme kaj bone, ke ŝi ne volis pensi, sed la aĉetanto parolis, parolis. Voĉo komencis inciti, ŝi volis sendi lin al diablo, sed ŝi ne volis eniri el tia varma kaj komforta aŭto!

Viktoria laŭgrade rekonsciiĝis, doloro en kapo malaperis, al ŝi revenis kapablo pensi kaj aŭdi. Kun granda peno ŝi koncentris rigardon kaj atenton al la aĉetanto. Sed en tiu tempo li eksilentis kaj evidente atendis respondon. Redemandi estis embarase, kaj ŝi decidis nemulte marĉandi, por almenaŭ iel kompensi malbonan hodiaŭan tagon:

– Nu, se pogrande do por vi tio estos pli malmultekoste.

La viro vigliĝis kaj demandis:

– Mia Dio! Kiel vi povis pensi pri tio?! – ŝi kaŝis ardan vizaĝon en manoj kaj enŝoviĝis al genuoj. – Kia honto!

– Nu, vi tre plaĉis al mi, vi staris flanke, atendis, jen mi decidis, ke vi serĉas klientojn, – kun mortiginta rekteco la viro diris.

Viktoria subite nazosiblis, ŝiaj ŝultroj ektremis en unua fojo, en dua fojo.

– Nu ne ploru, trankvilu! Nu pardonu min! – la viro singarde etendis manon kaj tuŝis ŝian ŝultron. Sed Viktoria nur ekskuis kapon daŭrigante tremiĝi per tuta korpo. Tiam li elsaltis el aŭto kaj post du sekundoj revenis portante botelon da akvo. – Trinku, por ke vi estu pli bone.

Pro tiuj vortoj io kvazaŭ traŝiris ŝin, ŝi jam ne povis deteni aspirantan eksteren ridegon kaj ĵetis sin el la aŭto.

el Fenestro, 11-2009

_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_

Eldonas Redakcio de ***Penseo***
Ĉefredaktoro: s-ro Yida Wei (Vejdo)
Adreso: No.-3-2 de la 5-a etaĝdomo
de No. 19, Wujiang St., Jiangbei Distrikto,
Chongqing, 400020, Ĉinio
Tel: (023) 67095890 (hejme)
Retadreso: vejdo@163.com

Ĉiujn kontribuaĵojn al la ĉefredaktoro.

Por legi pasintajn numerojn de Penseo, vin turnu al www.elerno.cn/penlisto.htm aŭ http://gazetejo.org/eo/penseo

◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_◊_